

Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere

«Bygg opp en rettferdig etterslekt»

9. FEBRUAR 2008

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE

Utgitt av
Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige
Salt Lake City, Utah

© 2008 Intellectual Reserve, Inc.
Med enerett
Printed Germany

Engelsk original godkjent: 5/07
Godkjent for oversettelse: 5/07
Oversettelse av: *Worldwide Leadership Training Meeting, "Building Up a Righteous Posterity,"*
February 9, 2008
06761 170

Innhold

Generelle mønstre og spesifikke liv	2
<i>Eldste Jeffrey R. Holland</i>	
Erklæringen om familien	4
<i>President Boyd K. Packer</i>	
Paneldiskusjon	10
<i>Eldste Dallin H. Oaks</i>	
<i>Eldste Jeffrey R. Holland</i>	
<i>Julie B. Beck</i>	
<i>Susan W. Tanner</i>	
<i>Cheryl C. Lant</i>	
En tilflukt fra verden	29
<i>President Thomas S. Monson</i>	

Generelle mønstre og spesifikke liv

ELDSTE JEFFREY R. HOLLAND

i De tolv apostlers quorum

Vedvarende vektlegging av familien

Brødre og søstre, vi ønsker dere velkommen til vårt verdensomspennende opplæringsmøte for ledere i 2008. Vårt tema i dag, «Bygg opp en rettferdig etterslekt», viderefører Kirkens vektlegging av familien. For to år siden fokuserte sendingen på emnet «Støtte i familien», og vi vil bruke noe av det vi snakket om der i dag.

Dere har også hørt andre muntlige og skriftlige budskap, herunder omhyggelig formulerte brev fra Det første presidentskap om behovet for å styrke og beskytte familien. Ett av disse brevene, som har blitt opplest på nadverdsmøter og overbrakt familier av hjemmelærere, inneholder følgende: «Vi anmoder foreldre om å gjøre sitt aller beste for å undervise og oppdra sine barn i evangeliets prinsipper og derved holde dem nært knyttet til Kirken... Uansett hvor verdige og formålstjenlige andre behov eller aktiviteter måtte være, må man ikke tillate at disse skyver til side de guddommelige pålagte plikter som bare foreldre og familier fullt ut kan oppfylle.»¹

Som dere vet, henvender vi oss til alle voksne i Kirken i denne sendingen. Det kan virke noe uvanlig at unge enslige voksne er invitert til en diskusjon som hovedsakelig handler om å bygge opp en rettferdig etterslekt. Men vi har gjort dette bevisst.

Dere unge voksne må og vil bli fremtidens foreldre. Og mens dere forbereder dere til dette, er dere i aller høyeste grad en del av deres foreldres etterslekt, både nå og i fremtiden. Vi ber om at alle må være trofaste mot de familieprinsipper Kirken og deres foreldre står for.

Vi vet dessuten at andre i vårt publikum og i Kirken ikke er gift, og atter andre har ikke en intakt familie som passer med det idealet vi vanligvis snakker om i Kirken. Dere skal vite at vi er høyst oppmerksomme på de mange forskjellige omstendighetene som finnes blant våre medlemmer. Vi er glad i dere alle sammen. Vi er også klar over at stadig flere familier har problemer og at krefter i kulturen nedvurderer ekteskap, barn og det tradisjonelle familieliv. Derfor føler Kirkens ledere på generalplan stadig større behov for å snakke om idealer og evangeliessentrerte prinsipper. Ellers kan den moralske tendens i verden føre oss til et punkt hvor gode mennesker i og utenfor Kirken virkelig kommer på villspor når det gjelder guddommelige forventninger til ekteskap og evige familienormer.

Mønstre og kopier

La meg bruke en lignelse som jeg håper kan få frem dette poenget, uansett hva deres status når det gjelder ekteskap eller familie måtte være. I mangel av en bedre tittel, kaller jeg den «Lignelsen om den hjemmelagde skjorten». Min kjære mor var en fan-

tastisk syerske. I mine barneår, når det var smått med penger og klær, sydde hun iblant klær som vi kunne gå med på skolen. Jeg kunne se en skjorte i et butikkvindu eller i en postordrekatalog, og mor kunne si: «Jeg tror jeg kan lage den.» Hun så nøye på skjorten og klippet til tøy og laget sømmer så nøyaktig at det lignet på den dyre originalen.

Jeg er takknemlig for at hun var både villig og i stand til å gjøre dette. Men hun likte ikke å gjøre det på den måten. Selv om hun kunne studere det kommersielle produktet og lage noe som nærmet seg det, ønsket hun seg aller mest et mønster. Et mønster hjalp henne å beregne vinkler, hjørner, sømmer og sting som ellers var vanskelige å få til. Og om hun skulle lage flere skjorter, kunne hun alltid jobbe ut fra et perfekt originalt mønster, og unngå å gjenta eller forsterke ufullkommenhetene til en kopi.

Jeg tror dere skjønner mitt og hennes poeng. Det kan lett bli problematisk hvis en skjorte er laget etter en skjorte som ble laget etter en skjorte. En feil eller to i det første produktet – noe som er uunngåelig uten et mønster – blir gjentatt og forverret for hver gang, helt til dette plagget jeg skal ha på skolen rett og slett ikke passer. Ett erme er for langt. Det andre er for kort. Én skuldersonn går nedover brystet mitt. Den andre går nedover ryggen. Og den fremre krageknappen festes bak nakken min. Jeg kan love dere at noe slikt ikke blir godt mottatt i syvende klasse.

Alle kan være enige om mønsteret slik det kommer fra Gud, og prøve etter beste evne å følte det.

Det ideelle mønster fra Gud

Jeg håper dette hjelper dere å forstå hvorfor vi snakker om mønsteret, idealet, for ekteskap og familie, når vi er fullstendig klar over at ikke alle lever i slike omstendigheter akkurat nå. Det er fordi mange ikke har, og kanskje aldri har sett dette idealet, og fordi visse krefter i samfunnet stadig beveger oss bort fra det idealet som vår Fader i himmelen ønsker for sine barn i sin evige plan.

Individuelle tilpasninger må gjøres ettersom sivilstand og familieomstendigheter varierer. Men alle kan være enige om mønsteret slik det kommer fra Gud, og prøve etter beste evne å følte det.

Vi som er Kirkens ledere på generalplan, er kalt til å forkynne hans generelle regler. Men vi lever alle vårt eget liv, og må søke Herrens veiledning angående spesifikke

omstendigheter. Det ville oppstått masseforvirring og tap av evangeliets løfter hvis intet generelt ideal og ingen evangelienorm ble etablert og, i vårt tilfelle i dag, gjentatt. Vi finner stor styrke i kunnskapen om at Herren har talt angående disse spørsmålene, og vi godtar hans råd selv om de ikke alltid er populære.

Takk for at dere forstår hvorfor vi er opptatt av å beskytte alle medlemmer av familier, uansett alder, og hvorfor vi tar til motmæle mot krefter som søker å ødelegge noe aspekt ved Guds evige plan for lykke. Vi er så takknemlige for at Herren har sagt: «Jeg [vil] gi dere et mønster i alle ting, så dere ikke blir ført vill» (L&P 52:14).

MERK

1. Brev fra Det første presidentskap, 11. feb. 1999.

Erklæringen om familien

PRESIDENT BOYD K. PACKER

President for De tolv apostlers quorum

Opphøyde sannheter

Jeg er takknemlig for å kunne delta på dette møtet og ønske dere velkommen over hele verden til denne hellige og høytidelige anledning, med kanskje det viktigste emnet vi i Kirkens ledelse kan presentere for dere. Vi har i likhet med dere sett verdens mønstre og blitt stadig mer bekymret over problemstillinger rundt hjem og familie.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er den gjenopprettede Kirke. Gjenoprettelsen ble innledet ved at Faderen og Sønnen viste seg for profeten Joseph Smith. I dette store første syn, som vi nå omtaler det, var det to store og opphøyde sannheter som ble åpenbart, som siden har vært styrende for Kirken.

Den første: Han er Faderen. Av alle titler Gud selv kunne ha gitt seg selv, valgte han den som er nærmest oss alle. Han er vår Fader. Vi tror at vi er Guds barn. Ettersom Sønnen var der, ble det et familiemøte. Faderen og Sønnen viste seg.

I en åpenbaring som ble gitt kort tid senere sa Herren: «Derfor kalte jeg, Herren, som kjenner til den ulykke som skal komme over jordens innbyggere, på min tjener, Joseph Smith jr., og talte til ham fra himmelen og ga ham bud» (L&p 1:17).

Lev ved åpenbaring

Og det var en begynnelse. Det var et mønster at vi skulle handle og organisere og leve i henhold til de åpenbaringer som Herren hadde gitt. Disse åpenbaringene, som finnes i Lære og pakter og åpenbaringene i Mormons bok og Den kostelige perle, danner Kirkens skriftlige grunnvoll.

Vi ser at Herren ikke organiserte Kirken i henhold til det mønster som andre kirker i verden brukte. Med andre ord finnes ingen profesjonelle prester. Vi har ingen presteseminar som utdanner menn eller kvinner til å lede Kirken. Dette er oppsummert i ordene «hvert menneske [kan] tale i Gud Herrens, ja, i verdens Frelsers navn» (L&p 1:20).

I dette ligger det en likestilling mellom de brødre som bærer prestedømmet og de kvinner som står ved deres side. Vi arbeider sammen, og vi er først og fremst organisert som familier. Vi har alle rett til å motta inspirasjon og åpenbaring, noe vi så sårt trenger i denne verden, særlig når det gjelder den store utfordring å oppfostre barn.

Bygg opp en rettferdig etterslekt

Temaet for dette møtet er å bygge opp en rettferdig etterslekt, hvilket er en plikt som er pålagt oss. Det første budet som ble gitt til Adam og Eva var at de skulle bli mange og fylle jorden,

Det første budet som ble gitt Adam og Eva var at de skulle bli mange og fylle jorden. Dette mønsteret har fortsatt gjennom hele menneskehetens historie.

og fremgangsmåten for å bli mange og fylle jorden var gitt dem i deres legemer. Og dette mønsteret skulle fortsette gjennom hele menneskehetens historie.

Den første familie var altså Adam og hans hustru Eva og deres barn. Vi vet at det hadde vært strid i himmelen, at det hadde vært et opprør og at Satan hadde blitt kastet ut. Han var fast bestemt på å ødelegge Den allmektiges gjerninger, og var opplyst nok, klok nok eller til og med inspirert nok til å vite at han ville få best resultat om han rettet sine angrep i første rekke mot familien. Vi ser dette i beretningen om Adam og Eva. Etter hvert i Kirkens historie ble foreldre og barns ansvar klarlagt.

En erklæring til verden

For ikke så mange år siden oppsto en bevegelse i verden som hadde med familien å gjøre. FN innkalte til en konferanse om familien i Beijing i Kina. Vi sendte delegasjoner til denne konferansen om familien og andre som ble holdt senere. Så ble det bekjentgjort at en av dem ville bli holdt nær vårt hovedkvarter, og vi tenkte: «Hvis de skal komme hit, er det best at vi kommer med en offentlig uttalelse selv.»

En erklæring i Kirken er en stor og viktig meddelelse. Svært få av dem er utstedt siden Kirken ble organisert. De er betydningsfulle og bygger på åpenbaring. Og den gangen, for litt over 10 år siden, utstedte Brødrene «Familien – En erklæring til verden». Den har kraft som hellig skrift.

Dere vil høre i de andre presentasjonene at det blir gjort mange henvisninger til erklæringen om familien. Jeg tror det er på sin plass å lese den for dere. Vi vet at dere har lest den. Men hvis vi leser den sakte og omhyggelig og uttaler den veldig tydelig, oppdager vi kanskje at den inneholder mer åpenbaring enn vi trodde.

Hvis dere lurer på hvorfor vi er som vi er, hvorfor vi vil gjøre de tingene vi gjør og hvorfor vi ikke vil gjøre noen av de tingene vi ikke vil gjøre, kan dere finne bakgrunnen for dette i denne erklæringen om familien. Vi blir noen ganger beskyldt for å være intolerante fordi vi ikke vil akseptere ting som visstnok har blitt

regelen i samfunnet. Det vi ikke vil gjøre, det vil vi ikke gjøre. Og vi kan heller ikke gjøre det, for normene vi følger er gitt av Ham.

La meg lese erklæringen for dere. Hør godt etter, og prøv å se de tingene som er mest aktuelle i samfunnet, i politikk og i religion, som nå forårsaker størst bekymring og vanskeligheter. Dere vil finne svarene der. Og svarene som finnes der, er Kirkens svar.

Det første presidentskap og De tolv apostlers råd i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

Vi, Det første presidentskap og De tolv apostlers råd i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, erklærer høytidelig at ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud, og at familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid.»

Det førjordske liv

Vi vet av læresetningene som er åpenbart til oss at vi hadde en førjordisk tilværelse. Det hele begynte ikke med at menneskene kom til jorden. Evangeliets læresetninger var heller ikke nye da de ble åpenbart til profeten Joseph Smith. De har eksistert fra all evighet og vil fortsette å eksistere til all evighet. Hør godt etter:

«Alle mennesker – menn og kvinner – er skapt i Guds bilde. Hver især er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har som sådan en guddommelig natur og et

guddommelig potensial. Kjønn er en grunnleggende del av enkeltmenneskets førjordske, jordiske og evige identitet og hensikt.»

«I den førjordske tilværelse kjente og tilba Guds åndelige sønner og døtre ham som sin evige Fader og aksepterte hans plan hvorved hans barn kunne få et fysisk legeme og høste jordisk erfaring for å utvikle seg mot fullkommenhet og til sist virkeliggjøre sitt guddommelige potensial som arvinger til evig liv. Den guddommelige plan for lykke muliggjør en fortsettelse av familieforholdet på den andre siden av graven.»

Lykkens store plan

Legg merke til at det beskrives som planen for lykke. Et annet sted, i Mormons bok, beskrives det som «lykkens store plan» (Alma 42:8).

«Den guddommelige plan for lykke muliggjør en fortsettelse av familieforholdet på den andre siden av graven. Hellige ordinanser og pakter som er tilgjengelige i hellige templer, gjør det mulig for enkeltmennesker å vende tilbake til Guds nærhet og for familier å bli evig forenet.

Den første befalling Gud ga til Adam og Eva, gjaldt deres mulighet, som mann og hustru, til å bli foreldre. Vi erklærer at Guds befalling til sine barn om å bli mange og fylle jorden fortsatt står ved makt. Vi erklærer videre at Gud har befalt at formerings-evnens hellige kraft utelukkende skal brukes mellom en mann og en kvinne som er lovlig viet som ektemann og hustru.»

Dere vil se etter hvert som vi går gjennom dette at erklæringer som denne blir utfordret. Verden ønsker å forandre dette. Men vi vil ikke det. Vi kan ikke det. Når man lurert på hvem vi er og hvorfor vi er det, husk at vi har et mønster, og vi vil følge det.

«Vi erklærer at den måte hvorved jordisk liv blir skapt, er guddommelig forordnet. Vi stadfester livets hellighet og dets betydning i Guds evige plan.»

Vårt standpunkt når det gjelder ting som skilsmisse, abort og kjønnsrelaterte spørsmål, er fremsatt i åpenbaringene, og erklæringen om familien er den tydeligste uttalelsen vi kan finne om disse spørsmålene.

Foreldres plikter

«Mann og hustru har et høytidelig ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn. "Barn er en gave fra Herren" (Salmene 127:3). Foreldre har en hellig plikt til å oppdra sine barn i kjærlighet og rettferdighet, til å dekke deres fysiske og åndelige behov, til å lære dem å elske og tjene hverandre, til å overholde Guds bud og å være lovlydige borgere hvor de enn bor. Ektemenn og hustruer – mødre og fedre – vil bli holdt ansvarlige for Gud når det gjelder å oppfylle disse forpliktelsene.

Familien er forordnet av Gud. Ekteskap mellom mann og kvinne er helt avgjørende for hans evige plan.»

I Kirken anerkjenner vi ikke noe annet mønster for ekteskap – ekteskap mellom en mann og en kvinne.

«Barn har rett til å bli født innenfor ekteskapets bånd og til å bli oppdratt av en far og en mor som hedrer ekteskapsløftene med fullstendig troskap. Lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger.»

Jeg har alltid ment at det viktigste målet med alle Kirkens aktiviteter og programmer er at en mann og en kvinne og deres barn skal være lykkelige i hjemmet.

«Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse,

tilgivelse, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter. Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn. I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere. Uførhet, død eller andre forhold kan nødvendiggjøre individuell tilpasning. Andre slektninger skulle gi sin støtte når det er behov for det.

En advarsel

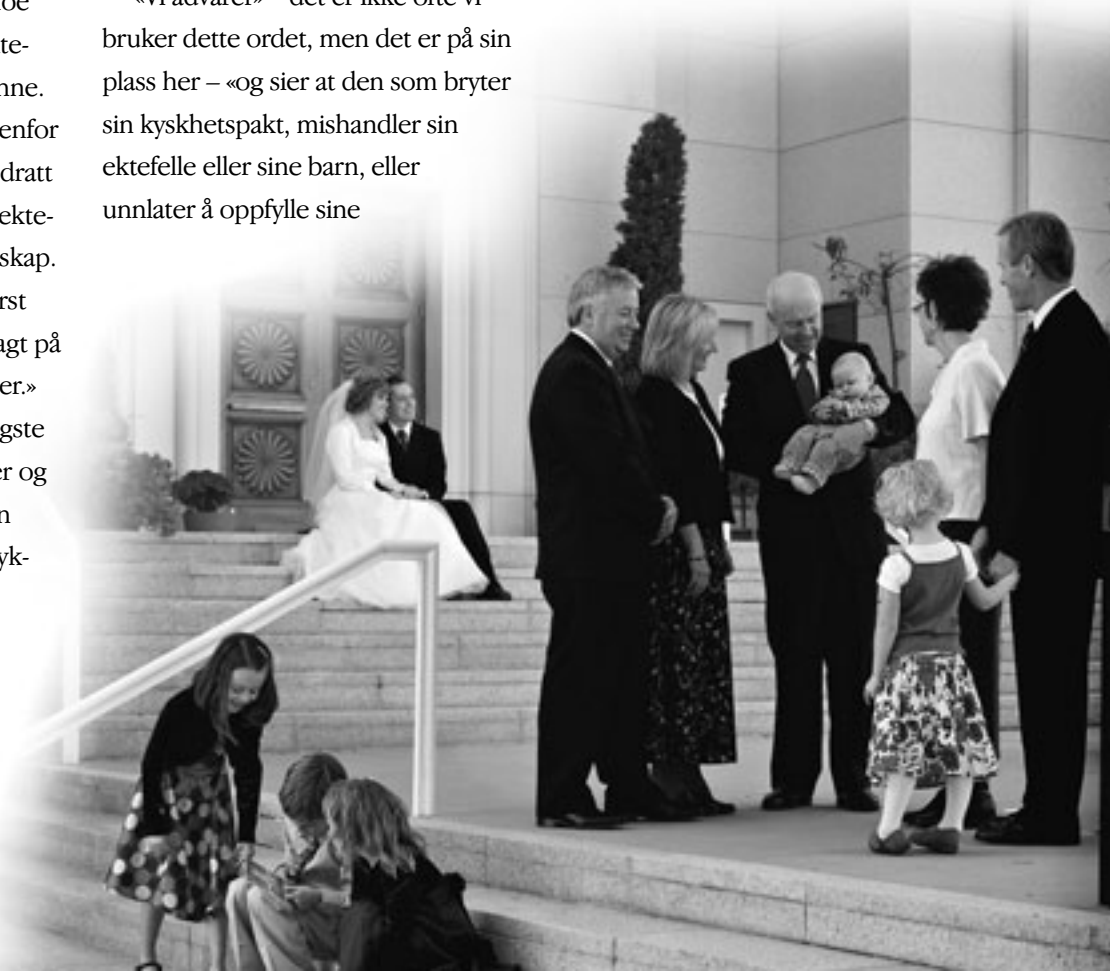
«Vi advarer» – det er ikke ofte vi bruker dette ordet, men det er på sin plass her – «og sier at den som bryter sin kyskhetspakt, mishandler sin ektefelle eller sine barn, eller unnlater å oppfylle sine

familieforpliktelse, en dag vil stå til ansvar overfor Gud. Videre advarer vi og sier at oppløsningen av familien vil påføre enkeltmennesker, lokalsamfunn og nasjoner de ulykker som er forutsagt av profeter i oldtiden og i nyere tid.

Vi ber inntrengende ansvarsbevisste borgere og myndigheter overalt om å fremme tiltak for å bevare og styrke familien som samfunnets grunnleggende enhet.»¹

Læresetninger og ordinanser

I presentasjonene på dette møtet for hele Kirken vil dere finne praktiske anvendelser, instruksjoner, råd og veiledning, men alt har sitt

Det er ikke lett å stifte familie i dette liv og å oppfostre barn. Men i Kirken vil dere finne den hjelpen dere trenger.

utspring i åpenbaringene i Skriftene, i læren og i prinsippene som fremsettes i denne erklæringen om familien.

Når dere unge som nå ser frem til ekteskap og familieliv, ser dere omkring og ser farene, finnes det bare ett sted på jorden hvor familien kan være fullt ut beskyttet, og det er innenfor Jesu Kristi evangeliums ordinanser og læresetninger. Hvis dere etterlever evangeliet, så vil det gå bra med dere.

Verden er ikke noe behagelig sted å leve i, og vi har utfordringer, uro, liv og død og alle problemene som kommer til oss, men uansett ligger svarene i å forstå at familien er Kirkens grunnleggende enhet.

Alle Kirkens aktiviteter er beregnet på å styrke familien.

Hjelp for familier

Det hender imidlertid at vi beveger oss bort fra at Kirken støtter familier, til at familier er ansvarlige for å støtte Kirken. Lokale ledere må være varsome når de organiserer Kirkens aktiviteter og programmer for å få frem de unge mennene og kvinnene og forberede dem for ekteskapet, for så å hjelpe dem i begynnelsen av deres ekteskap og frem til deres alderdom.

Jeg har oppdaget at alderdommen er en interessant opplevelse. Jeg har grunnet på mønstrene for kjærlighet

og familieliv og ungdommens romantiske kjærlighet. Vil alt dette bli bevart? Ja visst. Det vil ikke bare bli bevart, men herliggjort og forsterket.

Det er ikke lett å stifte familie i dette liv og å oppfostre barn. Men i Kirken vil dere finne den hjelpen dere trenger.

Vi kan be, vi kan undervise, men iblant trenger vi hjelp. Det finnes alltid en lokal prestedømsleder. Vi har lært åpenbaringens mønster, og vet at vi kan motta personlig åpenbaring. Når vi er usikre kan vi henvende oss til lokale prestedømsledere. Hvis vi følger dem, vil vi komme trygt gjennom livet med våre barn og våre barnebarn.

I vår familie har vi barnebarn og oldebarn, og likevel må vi vende oss til de lokale prestedømslederne for å kunne gjøre det som forventes av oss i Kirken. Vi kan oppleve utfordringer, vanskeligheter, farer eller skuffelser, men Kirken er til for å beskytte familien. Vi gjør alt vi kan i Kirken for å beskytte familien. Vi har prestedømsledelse, en kraft som finnes overalt i verden, i hvert eneste land hvor Kirken finnes – menn som er ordinert til prestedømmet og kvinner med visdom og morsinstinkt.

Da våre barn dro hjemmefra for å bosette seg i en by langt borte, tok vi farvel i visshet om at de ville ha en familie der. Vi har ved flere anled-

ninger sagt til våre barn: «Dere vil ikke kunne ringe oss så ofte fordi det er så dyrt. Men dere vil ha en bestemor der. Hvor kan dere finne deres bestemor? I Hjelpeforeningen. Dere vil få kloke råd og få den samme styrken som dere har hatt i deres egen familie. Når dere reiser blir bare familiekretsen større.»

Hvis dere vil lytte til instruksjonene som vil bli gitt under dette møtet, vil dere finne inspirasjon og veiledning. Vit også at når vi blir døpt inn i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, så har vi en annen ordinans i tillegg til dåpen, hvor Den hellige ånds gave blir overdratt. Brødre med den rette myndighet legger sine hender på den dømte og overdrar denne gaven, og den vil fungere som et lys, en lærer og en rettesnor på vår vei gjennom livet.

Veiledning og velsignelser

Jeg tror ikke det er nødvendig for medlemmer av Kirken å leve i frykt, å se alt som foregår rundt oss og si: «Hvordan kan vi oppfostre barn når det finnes så mange fristelser og vanskeligheter rundt oss?»

Dere kan, fordi dere kan få veiledning, og dere kan lære deres barn hvordan de kan få veiledning. Midt i alt dette kan dere leve et lykkelig liv og finne fullbyrdelsen av alt dette i neste tilværelse, nemlig at familien kan være sammen.

Det er noen blant oss som har kommet på villspor. Vi har imidlertid profetenes løfter om at hvis de er beseglet i templet og paktene blir holdt, vil de når tiden er inne, etter at den nødvendige korrigerende er gjort, komme til rette igjen.

Måtte Herren velsigne dere over hele Kirken i deres familier, enten som foreldre eller som barn eller i et hvilket som helst mønster dere måtte ha. Måtte han velsigne og våke over dere. Måtte Den hellige ånds kraft finnes i deres liv, og måtte presedømmet alltid finnes for å korrigere dere, velsigne dere, styrke dere og bekrefte deres vitnesbyrd.

Gud er vår Fader!

Jeg vet at Gud lever, at han er vår Fader, at han er vår *Far!* Jeg vet ikke helt hvordan jeg skal si det ordet. Det er et ord vi sier uten å tenke oss om. Men han er vår Far. Han elsker oss. Og vi som leder Kirken føler det samme for alle medlemmer av Kirken og alle som kommer til å bli det. Jeg nedkaller Herrens velsignelser over dere alle som medlemmer av Kirken i deres ansvar for å bygge opp en rettferdig etterslekt, i Jesu Kristi navn. Amen.

MERK

1. «Familien – En erklæring til verden», *Lys over Norge*, okt. 1998, 24.

Paneldiskusjon

ELDSTE DALLIN H. OAKS
i De tolv apostlers quorum

ELDSTE JEFFREY R. HOLLAND
i De tolv apostlers quorum

JULIE B. BECK
Hjelpeforeningens generalpresident

SUSAN W. TANNER
Unge kvinners generalpresident

CHERYL C. LANT
Primærs generalpresident

Skaperens plan

Eldste Holland

Vi er glade for å ha med oss eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum; søster Julie B. Beck, Hjelpeforeningens generalpresident; søster Susan W. Tanner, Unge kvinners generalpresident; og søster Cheryl C. Lant, Primærs generalpresident. Disse lederne har vært så elskverdige å invitere meg med, og har bedt meg innta rollen som ordstyrer.

I erklæringen om familien heter det: «Ekteskap mellom mann og kvinne er helt avgjørende for hans evige plan.»¹ Når vi snakker om ekteskap og familie i Kirken, hvorfor setter vi det i sammenheng med Guds plan? Det er dette språket vi utvilsomt vil bruke her i kveld. Hvorfor setter vi det i sammenheng med evigheten og frelsesplanen?

Eldste Oaks

I familieerklæringen heter det: «Familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid.» Det vil si at våre individuelle beslutninger og ønsker når det gjelder ekteskap og det å få og oppfostre barn, er enormt viktige i et evig perspektiv. Vi må rette oss etter Guds bud og hans tjeneres læresetninger, ikke etter populærkulturen og hva som er politisk korrekt. Dette er et hovedbudskap vi alltid må huske på, og en av

hovedgrunnene til at vi henvender oss til alle voksne i Kirken i denne viktige sendingen.

Eldste Holland

Bra. Takk. Søstre, har dere kommentarer om det evige perspektivet i dette, hvorfor vi ikke bare er en sosial organisasjon eller hvorfor vi ikke bare tilpasser oss samfunnets behov? Noen kommentarer?

En tresidig forpliktelse

Søster Tanner

Jeg tror ekteskapsforpliktelsen – og det er en forpliktelse som verden ikke ser ut til å anerkjenne i det hele tatt – er en tresidig forpliktelse. Ektemenn og hustruer er forpliktet overfor hverandre, men også overfor vår Fader i himmelen. Den bindende kraft i dette ekteskapsforholdet, er nestekjærlighet, Kristi rene kjærlighet. Når vi har en slik kjærlighet for hverandre, fører den oss ikke bare nærmere hverandre, men også nærmere vår Fader i himmelen, og derfor nærmere hverandre i ekteskapet.

Eldste Holland

I den triangelen du nettopp tegnet med hendene, legger vi spesiell vekt på å prøve å bringe himmelen inn i hjemmet, å bringe Gud inn i et ekteskap. Noen råd til brødrene og søstrene der ute, unge eller gamle, som prøver å få til dette? Noen kommentarer?

Søster Lant

Når vi snakker om en evig familie, mener vi ikke en fullkommen familie, men en familie som prøver å bli fullkommen og komme tilbake til vår Fader i himmelen. Når man ser dette i sammenheng med denne triangelen, med vår Fader i himmelen som hjelper oss gjennom livets utfordringer, er dette for meg en fullkommen familie i dette liv. Den har sine utfordringer, men familiemedlemmene samarbeider om å løse dem med hjelp fra vår Fader i himmelen.

Søster Beck

Jeg vil si noe om kvinnene der ute som er alene fordi mannen har reist fra dem eller er død. Det finnes mange kvinner som trofast og med tro gikk inn for hele planen da de ble beseglet, men nå sitter alene igjen. Jeg vet om mange av disse trofaste kvinnene som har sagt: «Jeg sa ja til planen, og jeg vil ikke gi slipp på den bare fordi jeg er alene nå. Jeg vil fremdeles ha familiebønn. Jeg vil fremdeles ha familiens skriftstudium. Familiens hjemmeaften skal gjennomføres. Vi skal undervise denne familien. Vi skal ivareta familiens behov under Herrens plan.» All honnør til de tapre kvinnene som gjør dette. De oppgir ikke planen fordi de er alene. Det er vanskeligere når man er alene, men det er fremdeles mulig.

Eldste Oaks

Herren sa ikke at det ville bli lett, men han har forsikret oss om at det ville være mulig.

Familiens sentrale stilling

Søster Beck

Vi spurte hvorfor familien står sentralt i Skaperens plan. Hvordan vet vi det? På grunn av åpenbaringer til profetene vet vi at vi bodde i himmelen før vi ble født, og at vi deltok i en stor konflikt i foruttilværelsen for å få det privilegium å bli en del av en evig familie.

Det finnes en evig familieenhet, og dette er hele planen. Alt annet vi har passer inn i denne planen.

Eldste Holland

Det er kanskje menigheter og staver i himmelen – jeg vet ingenting om dem – eller det kan være en annen organisasjon som vi ikke vet noe særlig om. Men vi vet at det vil være familier i himmelen. Mesteparten av det som er åpenbart om livet etter døden, vårt evige liv, vårt celestiale liv, fokuserer på familieorganisasjonen, templets høye prinsipper og de pakter vi inngår der.

Vi håper dette hjelper både medlemmer og ikke-medlemmer å forstå hvorfor vi snakker så mye om dette.

Eldste Oaks

Så mye av det vi konsentrerer oss om i jordelivet – makt, anerkjennelse,

eiendom, prestisje – er ting som etter alt å dømme ikke vil spille noen som helst rolle i neste liv. Men det vil familien.

Enighet og uselvishet i ekteskapet

Eldste Holland

Vi skal gå over på en diskusjon om familien, om å få og oppfostre barn, om å elske dem og hjelpe dem å bli alt de kan bli, men før vi gjør det, hva med de personlige tingene i ekteskapet?

Hvordan kan vi jobbe med ekteskapet slik at det kan skape det miljøet vi ønsker at barn skal fødes og vokse opp i?

Søster Lant

Du spør hvordan vi kommer til det punkt at vi er klare til å stifte familie og sette barn til verden. Det må være et åndelig grunnlag, felles mål og oppfatninger mellom mann og hustru om hva de ønsker å ha i hjemmet og familien for å lykkes.

Søster Beck

En av de enkleste instruksjonene for hvordan vi gjør dette, finner vi i 1. Mosebok, kapittel 2, hvor Herren sier at mannen skal forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett (se 1. Mosebok 2:24). Det er tre oppgaver et ektepar får helt fra begynnelsen av: De skal forlate sitt hjem, holde seg til hverandre og bli ett. Hvis de jobber med disse tre prinsippene, begynner de å utvikle sitt forhold til Herren.

Eldste Oaks

Jeg forteller gjerne et ungt par som gifter seg at de først skulle se hen til hverandre, slik de gjør over alteret under seremonien – ikke til foreldre, søsken eller venner – men når de skal løse sine problemer skulle de først se hen til hverandre, fordi enheten mellom dem, under vår himmelske Faders presiderende, kjærlige myndighet i denne triangelen du snakket om tidligere, vil hjelpe dem gjennom ekteskapets uunngåelige problemer.

Søster Tanner

Jeg liker å tenke på den første kjærlighetshistorien, det som hendte med Adam og Eva. Da Adam ble skapt, ga Herren ham alt. Han ga ham en vakker verden. Han skapte blomster og dyr og denne vakre hagen han kunne bo i. Men Adam kunne ikke utvikle seg. Mennesket kunne ikke utvikle seg før han fikk en medhjelp, en

person som var tilpasset ham på alle måter, både følelsesmessig, åndelig og fysisk.

Dette sier noe om det forholdet vi skulle ha i et godt ekteskap. Vi må passe for hverandre. Vi må tenke over hva vi kan gjøre for å hjelpe dette forholdet å utvikle seg. Begge parter har med seg visse iboende egenskaper til ekteskapet, og vi har spesielle oppgaver å utføre i vårt ekteskap. Men vi må også glemme oss selv og være uselviske i dette partnerskapet, og hjelpe hverandre.

Eldste Holland

Jeg har hørt president Hinckley si at selviskhet kanskje er den største utfordringen i et ekteskap.² Noen råd til Kirken om hvordan man kan jobbe med dette og si: «Hvordan har din dag vært?» istedenfor bare «Hvordan har min dag vært?»

Søster Lant

I dagens samfunn snakkes det så mye om: «Blir mine behov dekket?» Man hører det så ofte.

Eldste Holland

Ja, *behov* er et meget stort ord.

Søster Lant

Ja: «Mine behov blir ikke dekket.» Hvis vi bare kan komme til det stadium at vi tenker på en annens behov, så *blir* våre behov dekket. Den beste måten å få dekket våre egne behov på, er å prøve å ta oss av en annen.

Søster Tanner

Jeg er oppvokst i et hjem hvor ekteskapet var veldig godt, men jeg husker at mor ofte sa til meg: «Et godt ekteskap krever hardt arbeid. Det krever jevnlig arbeid.» Hun sa ikke at de ikke hadde et godt ekteskap, men hun mente at man aldri skulle la det gå en dag uten å tenke på ektefellens behov og prøve å være til velsignelse for ham eller henne.

Valg av ektefelle

Søster Beck

Vi hører ofte unge voksne si: «Jeg leter etter tvillingsjelen min.» De utsetter ekteskapet fordi de tror det finnes én som er den rette, en tvillingsjel som vil være deres beste venn for alltid. Hva skulle de egentlig lete etter hvis de søker Herrens velsignelser og vil skape en evig familie? Hvordan gjør de det?

Eldste Oaks

Jeg blir alltid betenkt når jeg hører at noen venter på den som ble forutbestemt for dem i himmelen. Det kan finnes tilfeller av dette. Men mesteparten av oss leter etter en å elske, som vi kan stå sammen med og utvikle oss med, som har de samme idealer og prinsipper for å skape en evig familie. Å vente til noe ramler i hodet på en og sier «Dette er det rette», utsetter bare ekteskapet, og hindrer det noen ganger helt og holdent.

Eldste Holland

Jeg tror vi alle har hørt kommentarer som: «Jeg må bli ferdig med utdannelsen før jeg kan gifte meg», eller «Jeg må få meg en jobb», eller «Jeg trenger litt penger i banken», eller «Vi må ha en bil». Slike betingelser blir stadig vanligere i samfunnet rundt oss. Vi vil at alt dette skal være på plass.

Jeg liker en svært enkel definisjon på kjærlighet som James Thurber ga for mange år siden. Han sa: «Kjærlighet er det man går gjennom sammen.»³

Dere enslige voksne skulle ikke gå glipp av opplevelser som knytter oss sammen i ungdommen i våre prøvelser og i våre ofre, så vel som senere i livet, når man kanskje har litt mer penger.

Eldste Oaks

Husk at vi har en himmelsk Fader, og når vi gjør det han har bedt oss om å gjøre, vil han velsigne oss. La oss ikke nekte ham muligheten til å oppfylle sine løfter ved å opptre som om vi måtte gjøre det helt på egenhånd.

Søster Lant

Samtidig ønsker vi å forsikre oss om at vi ikke oppmuntrer unge mennesker til å ta til takke med noe mindre enn de kan få – og nå snakker jeg om Kirkens normer. De skulle ikke ta til takke med å gifte seg med en som ikke vil stå ved deres side i evangeliet og i tjeneste for Herren.

Ikke lev i frykt

Søster Tanner

Å gifte seg og få barn, være trofast og ofre for evangeliets skyld, er alt sammen en glede. Det gir oss sann glede i livet. Vi må huske og legge vekt på dette. Familien er en stor velsignelse for oss.

Eldste Holland

Med alt som skjer rundt oss i verden, tror jeg det finnes mye frykt. Jeg hører om mye frykt blant unge enslige voksne og tenåringer som lurere på om det vil bli noen fremtid. «Vil jeg leve lenge nok til å gifte meg?»

Det har alltid vært vanskelig. Det har aldri vært en tid i historien da det ikke har vært vanskeligheter eller ting å være redd for. Det er derfor vi har evangeliet. Vi kan ikke leve i frykt – ikke i denne kirken – for at ting ikke vil ordne seg eller at det finnes for mange farer der ute som vil ramme oss. Det kan være personlig frykt eller en kollektiv frykt for sivilisasjonen. Vi må bare etterleve evangeliet, mønstre vår tro, få svar på våre bønner og gå fremad. Det er slik det alltid har blitt gjort.

Eldste Oaks

For å omskrive et skriftsted: «[Herrens fullkomne] kjærlighet driver frykten ut» (Johannes 4:18. Se også Moroni 8:16).

Likeverdige partnere

Eldste Oaks

La meg stille et spørsmål som har med dette å gjøre. Jeg har hørt unge mennesker som overveier ekteskap si: «Om vi bare kunne lage en liste over det du skal gjøre og det jeg skal gjøre, så ville vi på disse betingelsene få et lykkelig ekteskap.» Hva sier dere til det?

Søster Beck

Det er ingen liste. Listen forandrer seg. Den varierer hver dag.

Søster Tanner

Det finnes et herlig sitat av John Milton, forfatteren av det episke diktet *Det tapte paradiset*. Adam roser Eva for «de tusen anstendigheter som daglig strømmer fra alle hennes ord og handlinger, blandet med kjærlighet»⁴. Det ville vært fint om vi kunne ha ekteskapsforhold som var fylt med daglige anstendigheter, hvor vi tenkte på hva vi kunne gjøre, i form av ord og gjerninger, for å vise kjærlighet.

Søster Lant

Det må være en viss arbeidsfordeling i et ekteskap, for man kan ikke klare alt alene. Men det står klart for meg at denne arbeidsfordelingen for unge par i dag, er annerledes enn da jeg giftet meg. Jeg ser unge ektepar i min familie – mine barn og deres ektefeller – og hvordan de gjør ting i sin familie. Det er annerledes enn det vi gjorde. Men de får likevel jobben gjort.

De samarbeider på en annen måte. På mange måter er det bedre enn det vi gjorde. Poenget er imidlertid at dette er individuelt. Hvert par må finne ut av hvordan de vil gjøre ting.

Eldste Holland

Du bringer meg tilbake til erklæringen, som sier at vi skulle være likeverdige partnere. Vi sier ikke bare: «Du tar deg av barna, og jeg tar hånd om pengene.» Omstendighetene vil variere. Dette er en balansegang. Vi må være sammen om dette. Vi må ta del i dette. Jeg tror det er nettopp det erklæringen sier.

Et annet sted i erklæringen står det: «Lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger.» Dette sier meg: «Jeg må gjøre noe med mine egne brister før jeg bekymrer meg så altfor mye om alle andres brister.»

Eldste Oaks

Dette er nok ganske enkelt en variant av det Jesus mente da han sa at vi ikke skulle prøve å dra splinten ut av en annens øye før vi har sjekket bjelken i vårt eget (se Matteus 7:3-5; Lukas 6:41-42; 3. Nephi 14:3-5).

De siste-dagers-hellige kultur

Søster Beck

Noen venner av meg konverterte til Kirken, og i deres kultur og i deres familie fantes ikke denne enheten og dette Kristus-like eksemplet. Det var

I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere.

ikke en del av deres arv. Men de hadde sluttet seg til Kirken og mottatt Frelserens læresetninger, og da de giftet seg sa de: «Hvordan vil vår families kultur bli? Hvilken kultur ønsker vi?» De bestemte seg for at de ville ha en siste-dagers-hellig kultur. De studerte Skriftene og læresetningene for å finne ut hvordan deres familie burde være for å rette seg etter det de visste var sant. De bygget sitt hjem på disse Kristus-like prinsippene du nevnte. Hva forkynte Frelseren? Hvordan behandler vi hverandre? Gode manerer, vennlighet, respekt.

I løpet av flere år har vi sett denne familien utvikle seg. De har ikke sitt lands kultur. De har en evangeliekultur i sitt hjem.

Eldste Oaks

Og en siste-dagers-hellig kultur er et langt bedre grunnlag for et ekteskap enn en oppgaveliste.

Søster Lant

I årenes løp har vi fortalt våre barn at når de gifter seg, dreier det seg ikke om hvem som har rett, men hva som er rett. De har alle med seg tradisjoner fra familien de kommer fra, og når de kommer sammen må de se på evangeliets prinsipper for å finne ut hva som er rett. Da kan de skape en familie som er mye bedre enn familiene de kom fra. Familien deres vil bli sterkere og bedre.

Få barn i tro

Eldste Holland

Søster Tanner, du nevnte Adam og Eva. Jeg har vært så takknemlig for andre kapittel i 2. Nephi i Mormons bok, som forteller oss mer om den beslutning Adam og Eva tok enn noen noensinne har fått vite.

Når jeg leser 2. Nephi 2, er det helt klart at Adam og Eva ikke kunne ha

fått barn i hagen (se vers 23). Jeg tror at mesteparten av verden ikke vet dette. Dette er et grunnleggende punkt i vår lære, som igjen understreker viktigheten av den evige plan og familiens sentrale rolle.

Søster Tanner

Jeg føler at vi er så velsignet i Kirken som har erklæringen om familien. Vi kan se på dette dokumentet nesten som hellig skrift, fordi den kommer til oss fra levende profeter og apostler. Her blir vi minnet om at det bud Gud ga til Adam og Eva om å bli mange og fylle jorden som mann og hustru, fortsatt står ved makt.

Da jeg var ung enslig voksen og i begynnelsen av mitt ekteskap, hørte jeg dette forkynt fra talerstolen av apostler og profeter. Jeg var takknemlig for denne rettleidingen. De forkynte at vi skulle gifte oss, få barn og skaffe oss utdannelse mer eller mindre på samme tid, så umulig som det enn kan virke. Kanskje det virker umulig. Jeg er sikker på at noen stiller spørsmål ved dette og lurer på om det er mulig.

Når jeg tenker på at dette budet om å bli mange fortsatt står ved makt, vet jeg at det er sant og korrekt. Jeg tror også at det krever stor tro, stort mot og ofte store ofre av oss. Det krever at vi er på bølgelengde med Herren så vi kan motta personlig åpenbaring, og jeg tror det krever et rent hjerte slik at vi ikke dømmer

andre som utøver sin tro og mottar sin egen personlige åpenbaring angående dette budet.

Eldste Oaks

Det søster Tanner nettopp har sagt, er sant og enormt viktig. Takk skal du ha. Jeg tror vi i dag står i fare for at våre medlemmer skal ta verdslige hensyn når det gjelder det å få barn. Istedenfor å ta disse avgjørelsene med tro på Herrens løfter og stole på lykkes store plan og meningen med livet, ser de hen til andre kilder – TV eller fremstående ideologiske guruer eller til og med press fra naboer – når de skal ta avgjørelser som er grunnleggende og evige og må tas etter mye bønn til Herren.

Søster Beck

Jeg mener at det *er* et trosspørsmål. Mange steder i verden er det boligmangel. Hvordan skal man som ektepar kunne få barn når man ikke engang finner et sted å bo? Jeg tror dette handler om tro. Vi får ikke barn fordi vi har penger eller fordi vi har midler. Vi får barn i tro.

Hvis man er innstilt på å søke Herrens velsignelser gjennom planen, vil det føre til mirakler. Hvis det er boligmangel der dere bor, vil det åpne seg en utvei. I likhet med å betale tiende, handler det å få barn om tro. Man betaler ikke tiende med penger, og man får ikke barn med penger.

Eldste Oaks

Vi kan tilføye at vi forkynner generelle prinsipper fordi vi er Kirkens ledere på generalplan.

Søster Tanner

Jeg liker frasen: «Det vil åpne seg en utvei hvis vi vandrer i tro.» Jeg har et personlig vitnesbyrd om at utveier åpner seg når vi er trofaste. Da vi giftet oss ga min mann far ham en velsignelse og sa: «Følg evangeliets prinsipper – gjør det du vet du bør gjøre i ekteskapet, og vandre i tro – så vil det åpne seg utveier som du for øyeblikket ikke kan se.»

Å vandre i tro er ikke det samme som å vandre uforsvarlig. Vi må være kloke i våre avgjørelser og deretter arbeide veldig hardt, være villige til å ofre og kanskje klare oss uten visse ting. Min mann og jeg vet at denne velsignelsen har blitt oppfylt i vårt liv. Uforutsette veier har blitt åpnet for oss. Jeg vet at dette er et sant prinsipp for alle som vandrer i tro.

Søster Lant

Du snakket om å være villige til å gjøre det arbeidet som kreves. Det er veldig arbeidskrevende å ha barn. Vi skulle ikke være redde for dette, for det er hardt arbeid og å være villige til å gjøre hva enn som skal til, som gjør oss til den vi er. Det er offeret som gjør oss til den vi er. Jeg vil bære mitt vitnesbyrd om den glede som kommer av å ha en familie, av å ha barn,

for vi har ikke bare blitt befalt av Herren å gjøre det, men det er også store løfter om velsignelser.

Eldste Oaks

I mange områder av verden hvor medlemmer hører dette, blir det å få barn uglesett. Eller så anses det som nok å få ett barn, og det er tåpelig og upatriotisk å få flere. Det finnes rikelig med oppfatninger i verden som motarbeider evangeliets plan. Og som far Lehi sa: «Det må nødvendigvis være en motsetning i alle ting» (2. Nephi 2:11). Vi kan ikke forvente å få ros hver gang vi gjør noe vi vet er rett. Men Gud vil velsigne dere.

Hjertets ønsker

Søster Beck

Jeg vet om mange ektepar som ønsker å få barn, men ikke får denne velsignelsen. Deres utfordring er at de ikke har barn. Vi må lytte til dem og støtte og oppmuntre dem. Jeg tror heller ikke ønsket blant enslige søstre og ektepar om å få barn vil forsvinne hvis de lever rettskaffent, for dette ønsket kommer fra Gud. Det ligger i deres natur og den opplæring de mottok i himmelen. Denne lengselen vil ikke forlate dem. Men Herren vil velsigne dem.

Eldste Oaks

Denne lengselen vil bli tatt hensyn til i den endelige dom. Vi finner et svært betryggende skriftsted i Lære

og pakter 137:9, hvor vi blir fortalt at Herren vil dømme oss etter våre gjerninger og vårt hjertes ønsker.

Familien kommer først

Eldste Holland

La oss snakke om det å oppdra barn, det som kommer etter at vi har holdt budet om å få barn og videreføre deres evige fremgang ved å gi dem muligheter i jordelivet. Disse pliktene er ikke ubeslektede. Jeg tror ikke Herren bare befaler oss å få barn, men å gjøre det i den hensikt å frelse dem.

Eldste Oaks

Når vi snakker om dette, hva vil det si at familien kommer først? Vi sier det

og vi tror det, men hva betyr det at familien kommer først?

Jeg vil bruke brillene dine til å illustrere en metafor fra Neal Maxwell. Han foreslo i forbindelse med et annet tema at vi skulle skrive noe på innsiden av brillene våre, slik at vi alltid ville se dette budskapet. Når man tar på seg brillene for å se på beslutninger om hvordan familien skal bruke sin tid eller hvordan menigheten skal planlegge aktiviteter, står det på innsiden: «Familien kommer først.»

Eldste Holland

Vi liker alle sitatet fra Predikantens bok: «Alt har sin tid, og en tid er det satt for alt det som skjer under himmelen» (Pred. 3:1). Vi har begrenset

med tid, men vi har alle like mye av den. Så hvis vi jobber med våre prioriteringer, kan vi sette familien først. Jeg tror vi kan gjøre det bedre.

Eldste Oaks

Og når vi snakker om å sette familien først, må vi tenke på ting som familiebønn, familiens hjemmeaften og familiens skriftstudium. Vi må sette av tid til disse tingene som har evige konsekvenser for våre barns åndelige vekst. Dette er et resultat av å sette familien først.

Familiemønstre

Eldste Holland

Jeg nevnte ordet *mønster* i innledningen min. Noe av dette som vi trolig tar for gitt, skulle absolutt ikke tas for gitt, som familiens skriftstudium, familiebønn, familiens hjemmeaften – vi snakker om dette som om alle forstår det, men det er ikke tilfelle. De skulle bli en del av et familiemønster.

Søster Tanner

Noen ganger ser vi våre ufullkommenheter når vi prøver å etablere dem, men det er spesielt og tilfredsstillende for oss å se våre barn videreføre dem, selv om vi ikke følte at vi gjorde det fullkomment.

Eldste Holland

Noe av det gikk inn.

Søster Tanner

Min mann sa i sin fars begravelse at han aldri hadde lært noe i Kirken som han ikke allerede hadde lært hjemme. Det er litt av en hyllest til foreldrene – foreldre til en stor familie. Han snakker om hvordan de noen ganger samlet seg på foreldrenes seng, og faren dro ned en gammel rullegardin i soverommet og tegnet et diagram over frelsesplanen på den. Han sa: «Vi lærte frelsesplanen mens vi satt sammen på mor og fars seng. Og ikke bare lærte vi evangeliets sannheter, men vi pleide også å gå ut og leke "Ingen bjørner er ute i natt" eller andre leker som familie.» Det var

mange gode ting denne familien gjorde for å utnytte sin tid sammen som familie til å skape samhold, undervise og skape minner.

Eldste Oaks

Vi hadde en regel i vår familie om at vi aldri skulle ha på TV-en mens vi spiste et måltid, for denne samlingsstunden var en tid for samtaler: «Hva har du gjort i dag?» «Hva er det som plager deg?» «Hvordan kan vi hjelpe?» Dette blir det ikke noe av om nyhetene, uansett hvor viktige de måtte være, gjaller i bakgrunnen. Vi hadde ikke råd til hurtigmat, så vi hadde ingen regler for å unngå det. Men vi hadde en regel om å slå av TV-en og snakke sammen, og alle kom hjem til middag. Vi klarte det ikke alltid til frokost – men vi hadde ett måltid hvor vi satte oss ned sammen. Det var veldig bra for familien vår.

Søster Tanner

Vi opplevde noe av det samme. Du snakket om samtaler og å skape samhold ved hjelp av samtaler. I tillegg er samtaler også morsomme. Man kan le sammen og dele spesielle opplevelser. Vi pleide å ha familiebønn til frokost og middag, fordi vi var sammen til disse måltidene. Det var ofte gjennom familiebønnen at samtaleemner til måltidet kom på banen. Noen ganger ba for eksempel min mann for en bestemor som skulle opereres. Eller han kunne be for noen et sted i verden som led på grunn av et jordskjelv eller en annen naturkatastrofe. Mens vi spiste hadde vi derfor disse interessante temaene å snakke om og denne tiden til å styrke samholdet i familien.

Søster Beck

Jeg vokste opp i en stor familie. Mor og far fikk mange barn. Derfor

var det også mange forskjellige meninger. Det krevde mye arbeid å ta hånd om denne familien. Mor og far benyttet familiens hjemmeaften som et hjelpemiddel til å undervise oss. Hver uke sang vi «Det er skjønnhet her på jord» som åpningssalme. Som tenåring syntes jeg det var kjedelig å synge den hver uke.

Eldste Oaks

Iblant ble denne salmen sunget med sammenbitte tenner.

Eldste Holland

Og pliktmessig.

Søster Lant

Iblant er det morens sammenbitte tenner.

Søster Beck

Det var mer en tro enn en praksis. Men hver uke sa pappa: «Nå skal vi synge åpningssalmen, ”Det er skjønnhet her på jord.” » Da jeg var i 14-15-årsalderen, når man stiller spørsmål ved alt, spurte jeg far: «Hvorfor må vi synge denne salmen hver uke? Det finnes mange gode salmer i salmeboken.»

Han så svært strengt på meg og sa: «Når du har lært leksjon 1, skal jeg gi deg leksjon 2.» Jeg vet ikke hva leksjon 2 var, for vi kom aldri så langt, men jeg må si at etter mange år kan jeg se på min familie og konstatere at vi virkelig elsker hverandre. I årenes løp lærte vi å elske hverandre, for dette var den viktigste lærdommen

mor og far prøvde å gi oss. De prøvde ikke å dekke alt. De visste at om de begynte med dette, ville det fungere.

En herlig ung mor med fire barn under seks år sa til meg: «Vi prøver å ha familiens skriftstudium hver morgen, men det er en katastrofe. Det er alltid noen som gråter, og de følger ikke med.» Jeg sa: «Hvor lenge prøver dere å gjøre dette?» Hun sa: «Vi har et mål om å klare 10 minutter hver dag.» I et forsøk på å dempe hennes bekymring, sa jeg: «Med ditt publikum er det trolig 8 minutter for lenge.» Hun hadde riktig mønster, men hun trengte å tilpasse det til barnas alder. Kanskje de kunne begynne med et bilde av Adam og Eva og snakke om bildet, og ikke hjelpe en 2-åring å lese Skriftene. Men hun var trofast, og jeg elsket henne for det.

Men jeg tror likevel det er viktig for selv svært små barn å få Skriftene lest

for seg. Skriftenes språk skulle bli like kjent for dem som foreldrenes språk.

Døm ikke andre

Søster Lant

Eldste Holland, jeg vil bare si litt om å dømme andre. Når vi ser på andre, er ikke ting alltid som de ser ut. Vi danner oss en oppfatning, men det er ikke alltid slik.

Vi hadde en stor familie, og min mann var biskop mens alle barna var små. Jeg arbeidet hele lørdagene og hele søndag morgen for å få dem klar til å gå i kirken, og vi måtte dra tidlig for i det hele tatt å komme oss dit. Hele den midterste benkeraden nest bakerst var fylt med våre barn, og vi var på plass før møtet begynte.

Én dag lente en søster seg over til meg og sa: «Søster Lant, hvis mine barn var like flinke som dine og det var like lett for meg som det er for deg, ville jeg også hatt en stor familie.»

Jeg begynte å gråte, og jeg gråt gjennom hele møtet. Min mann så stadig på meg som for å spørre: «Hva er i veien? Hva er galt?» Jeg var helt ute av meg. Jeg fikk et lite sammenbrudd. Det var slett ikke lett.

Vi har så lett for å dømme hverandre. Vi er strenge i vår dom. Eller så er vi urettferdige og uvennlige i vår dom. Vi kjenner egentlig ikke andres omstendigheter. Vi må bare elske hverandre.

Eldste Holland

Vi må holde fast i læren, i disse idealene. Da kan vi bestige dette fjellet etter beste evne – og det kan være litt forskjellig fra familie til familie.

Samarbeid

Eldste Oaks

Det finnes en annen side av dette, og det er å utfordre fedrene til å ta ledelsen. Familieerklæringen ber dem ta ledelsen. Fedre skulle samle sin familie rundt seg for å holde familie-bønn. Fedre skulle sørge for at familiens hjemmeaften blir noe av. Noen ganger er det best å delegere planleggingen til moren. Hun er ofte mye bedre til det enn faren. Men Herren holder faren ansvarlig. Derfor leser vi i familieerklæringen at «fedre skal presidere».

Fedre, stå opp og innta deres rolle.

Eldste Holland

Det passer med vår tidligere kommentar om at mange krefter prøver å få menneskene bort fra hjemmet. Dette er enda et eksempel på at vi prøver å få folk inn i hjemmet, herunder og spesielt fedre.

Søster Lant

Fedrene presiderer, og fedrene samler familien rundt seg. Men mødre må legge til rette for det. De må gjøre sin familie i stand til å samles og legge til rette for en god opplevelse.

Søster Beck

Når man er sammen, når man vet at familien er forordnet av Gud og man er sammen om dette, planlegger man sammen og sørger for at det skjer. Man får det til sammen.

Søster Lant

Og barn må være villige. Tenåringer må være villige til å gjøre noe.

Søster Beck

Iblant er de villige.

Eldste Oaks

Det skal noe til.

Søster Lant

Gjør det uansett. Gjør det uansett.

Alle disse prinsippene om hva familien skulle bygge på, peker i retning av templet. Templet er en fantastisk velsignelse i vårt liv, enten familien allerede har vært i templet eller vi håper at en familie skal kunne dra til templet sammen. Disse prinsippene om sannhet og familieliv kulminerer i templets velsignelser fordi det er der vi blir evige familier.

Eldste Ballard har sagt: «Det skulle være klart at de av oss som er blitt betrodd dyrebare barn, har fått en hellig, edel forvaltning. For vi er de som Gud har utpekt til å omgi vår tids barn med kjærlighet, troens ild og en forståelse av hvem de er.»⁵ Dette sier alt om hva vi må gjøre som foreldre.

Storfamilien

Eldste Holland

La oss snakke litt om andre som kan hjelpe familier – besteforeldre, tanter, onkler, noen som for tiden ikke har en komplett familie. Vi sa i begynnelsen at ikke alle vil passe denne profilen, men vi kan alle strekke oss etter idealet, og vi kan alle holde fast ved læren. Noen kommentarer om hvordan storfamilien kan bidra?

Søster Lant

Som mor ville jeg ikke likt tanken på at jeg ikke kunne få hjelp fra noen. Jeg er takknemlig for alle de gode menneskene som har hatt innflytelse på mine barn. Og det er mange av dem, fra lærere, til naboer, til venner og slektninger. Det er mange måter andre hjelper mine barn på. Og jeg er takknemlig for det. Det underbygger det vi prøver å lære dem. Noen ganger kommer man til et punkt hvor man ikke lenger kan påvirke et av sine barn i den grad man så gjerne vil, men en annen kan.

Noen av mine barn har bodd i utlandet. Min yngste datter har bodd i Spania med sin mann, og hun fikk sitt første barn der. Hun var naturligvis langt borte fra bestemor, og jeg var bekymret for henne, men de storartede medlemmene der var familien hennes. De stilte opp for henne, de hjalp henne og de samlet seg rundt henne og elsket henne og barnet.

Jeg var så takknemlig for dem, for deres omsorg og deres innflytelse i hennes liv.

Eldste Oaks

Min far døde kort tid før min åttende fødselsdag, og etter å ha vokst opp i en husstand med én forelder, vet jeg hvilken innflytelse beste-foreldre, tanter, onkler og søskenbarn kan ha. Det har gledet meg stort å se familiers styrke på mine reiser utenfor USA.

Jeg tror storfamilien står sterkere i mange deler av verden enn den gjør i Nord-Amerika. Jeg vil bare oppfordre medlemmene i Nord-Amerika til å sørge for at de har god kontakt med og bidrar til å styrke storfamilien, og vite at det finnes steder i verden hvor dette fungerer bedre enn her i Nord-Amerika.

Menighetsfamilien

Søster Beck

Vi har også menighetsfamilien. Som vi har nevnt, finnes det som regel i en menighet et spekter av erfaring og utfordringer. Noen av kvinnene er i stand til å få barn. Noen er gift. Noen er enker. Noen er ikke gift. I realiteten er det bare noen få kvinner som er i stand til å få barn og få mange av dem. I menighetsfamilien skulle vi hjelpe og støtte dem som tar imot barn i sin familie. Det er en utfordring å ha en stor familie. Jeg håper virkelig ikke at noe medlem av

Kirken sier til en søster i menigheten: «Du gal, som vil ha et barn til.» Vi skulle glede oss over hennes evne og hennes ønske til å få barn og si: «Jeg støtter deg. Jeg skal gjøre alt jeg kan for å oppmuntre og hjelpe deg.»

Eldste Oaks

Jeg er glad du nevnte det, for vi hører av og til at noen siste-dagers-hellige kritiserer andre siste-dagers-hellige fordi de får barn. Tidlig i vårt ekteskap var min hustru June gravid med vårt femte barn, og en meget aktiv søster i menigheten sa: «Prøver du å befolke verden alene?» Jeg ble stolt av June da hun umiddelbart svarte: «Jeg kan ikke tenke meg noen bedre til å gjøre det.»

Eldste Holland

Vi vet alle at det kan være helsemessige og andre problemstillinger som ikke er materialistiske. Vi snakker ikke om penger eller politisk korrekthet eller hensyn til samfunnet. Vi snakker om ting som har med evangeliet å gjøre. Desto større grunn til å ikke dømme. Vi underviser, vi oppmunttrer, vi strever sammen, vi jubler. Innenfor evangeliets ramme, oppfordrer vi folk til å søke sin egen vei i livet.

Gi aldri opp

Søster Tanner

Når det gjelder oppfostring av barn, har vi trolig noen i publikum som har dårlig samvittighet. Avviket

mellom idealet og hverdagens virkelighet, kan iblant virke veldig stort for oss som mødre og fedre. Men jeg vet at det å være mor eller far er en evig rolle, et evig kall, og som i ethvert kall får vi hjelp til å klare det. Vi trenger denne hjelpen, og vi trenger å ha Ånden med oss når vi skal oppfostre våre barn. I likhet med Elisa trenger vi Ånden i dobbel porsjon når vi skal oppfostre våre barn (se 2. Kongebok 2:9). Jeg vet at vår himmelske Fader vil velsigne oss med dette. Dette er hans barn, og han vil velsigne oss med Ånden i dobbel porsjon når vi prøver å oppfostre dem i rettferdighet.

Eldste Oaks

Noen er ganske enkelt vanskeligere enn andre. Det er ikke snakk om å behandle alle barn likt når det gjelder foreldrenes oppmerksomhet eller grunnleggende avgjørelser. Vi kan kanskje ha en lik fordeling av ting, men ikke av vår tid, fordi behovene varierer.

Søster Beck

Jeg så et eksempel på dette i mitt eget hjem under min oppvekst. Min eldste søster, den eldste av 10, mistet hørselen som 2-åring. Mor kunne ikke si: «Jeg skal bruke 10 minutter på dette barnet og 10 minutter på det neste.» Denne datteren krevde utvilsomt brorparten av tiden en god stund.

Jeg tror også at en beseglet evig familie finner sin styrke i templet. I likhet med at en stavsprezident eller biskop mottar nøkler og kraft og myndighet til å lede en stav eller menighet, kan foreldre motta svar i templet, åpenbaringer for å løse problemer.

Eldste Oaks

Vi må være bevisst på at Gud har gitt sine barn handlefrihet. Tiden kommer da de er modne nok til å ta valg og være ansvarlige for dem.

Det er ikke riktig at foreldre skal føle skyld for hver eneste avgjørelse barna har tatt. Vi må aldri gi opp. Vi har ansvar for å lære dem korrekte prinsipper og gjøre alt vi kan på en kjærlig og oppmuntrende måte. Dette er prestedømsprinsipper for både familier og myndighet i Kirken. Jeg oppfordrer foreldre og besteforeldre til å fortsette å be, fortsette å prøve, men å kaste av seg denne skyldfølelsen, fordi mennesker med handlefrihet vil gjøre gale valg. Iblant vil noen bare lære ved å ta et galt valg og så se konsekvensene av det. Vi kan sette vår lit til den fantastiske kraften i vår Herre og Frelser Jesu Kristi forsoning. Det finnes knapt noen synder vi kan begå i jordelivet som ikke, ved hjelp av korrekte prinsipper, kan bli tilgitt gjennom Herrens forsonings kraft.

Skap gode vekstvilkår

Søster Lant

Har vi sagt nok om virkelig å elske hverandre? Vi har snakket mye om hvordan vi skulle undervise våre barn og hva vi må gjøre i våre hjem, men jeg tror vi ganske enkelt må elske hverandre. Jeg har hørt det sagt at det ikke finnes noe større en far kan gjøre for sine barn enn å elske deres mor. Det samme gjelder hvert familiemedlem – å prøve å finne måter å vise og uttrykke kjærlighet på.

Eldste Holland

Kirken forsøker å få menneskene tilbake til hjemmet, ikke minst faren. Fedre og mødre oppfordres til å være hjemme så mye som mulig.

Min hustrus far gikk bort for ikke lenge siden, og hun har sørget slik en datter sørger etter å ha mistet sin far. Jeg trøstet henne, og hun sa: «Men han elsket meg så høyt. Han sang for meg når jeg skulle legge meg. Jeg kan knapt nok huske en kveld hvor han ikke sa god natt til

meg og sang for meg.» Jeg understreker hvor viktig det er at fedre er hjemme. Jeg er stolt over sønnene mine, som er flinkere enn jeg noen sinne var til å skifte bleie og følge barna ut under Kirkens møter.

Søster Lant

Sterke krefter i verden prøver å få oss bort fra hjemmet og bort fra det som betyr mest. Når jeg ser på hva som får oss til å spore av som familier, er det noen ganger å ha for mye og noen ganger å ha for lite. Men alt har å gjøre med materielle ting. Jeg tror vi

må foreta en grundig vurdering av vårt liv og våre prioriteringer. Har vi det for travelt? Prøver vi å gjøre for mye? Vi må se på de tingene som virkelig vil bety noe for våre barn og sørge for at vi ikke utelater de åndelige tingene.

Søster Beck

Det skal ikke så mye ekstra aktivitet eller tid til å følge Herrens plan. Det kan gjøres på enkle måter. Noe av det viktigste er å skape gode forutsetninger og en god stemning i hjemmet. Ofte måler vi ting etter oppgaver, oppnåelser, ting eller lister. Men vi skulle konsentrere oss om å skape gode vekstvilkår. Ordet *nære* betyr å hjelpe noe å vokse. Ingenting kan vokse hvor det er for tørt eller for kalt, eller hvor bakken er for hard. Foreldrenes oppgave er å skape forutsetninger for åndelig vekst, et miljø hvor det finnes tro, håp og kjærlighet.

Jeg møtte en flott mor i Mexico. Hun hadde en liten gårdsplass utenfor hjemmet sitt, og hun hadde malt en hage på veggen. Det fantes ikke jord å dyrke hagen i. Hun hadde en vegg, så hun malte en hage med blomster, trær og en fontene. Hun ville skape en ramme for vekst i familien sin. For en vakker tanke at hun ville prøve å gi familien et sted hvor de kunne begynne å seg for seg dette.

Eldste Oaks

Mor elsket å sitere Pearl Buck, som sa: «Jeg elsker mine barn av hele mitt

hjerter, men jeg kan ikke elske dem med all min tid.»⁶ Hun var veldig nøyde med sin begrensede tid, etter som hun var familiens forsørger. Hun vurderte nøye det vi gjorde i den lille tiden vi fikk lov å være sammen. Hun ønsket at vi skulle jobbe med prosjekter sammen. Jeg ser tilbake på dette med bedre følelser nå enn jeg hadde den gangen. Det virket som om mor alltid organiserte oss for å rydde i garasjen. Men når jeg ser tilbake på det, forstår jeg at hun ivaretok en svært viktig funksjon som mor ved å få barna til å arbeide sammen med foreldrene.

Dette blir stadig vanskeligere å få til i byene mange bor i. De som bor i underutviklede deler av verden hvor mann, hustru og barn arbeider sammen på risåkrene, har ikke det samme problemet. Men prinsippet fungerer overalt, og det er veldig, veldig viktig for oss.

Prinsipper for å skape et hjem

Søster Lant

Du snakker om prinsipper. Jeg tror det er det vi må gjøre i denne diskusjonen fordi familier og omstendigheter er svært forskjellige rundt om i verden. Prinsipper som gjelder arbeid, kjærlighet, uselviskhet, tilgivelse og tjeneste, evangeliets grunnleggende prinsipper, er det vi må holde oss til for å oppfostre våre barn, for å vite hvordan vi kan bygge våre forhold til hverandre.

Eldste Oaks

Jeg tror erklæringen om familien gir oss noen prinsipper vi trenger å snakke om:

«Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn.» Det står ikke *utelukkende*. «I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere.»

I visse omstendigheter må moren også være forsørgeren. Jeg vokste opp i et slikt hjem. Farens helse hindrer ham kanskje i å utføre sine ansvarsoppgaver. Men når likeverdige partnere samarbeider, kan disse omstendighetene løses med inspirasjon fra himmelen.

Søster Tanner

Å skape et hjem, å være husmor eller husfar, krever at man kjenner til visse prinsipper og har visse ferdigheter. Mangel på slike ferdigheter – og jeg snakker ikke bare om å bake brød – har skapt en følelsesmessig hjemløshet som har noen av de samme bivirkningene som fysisk hjemløshet. Mennesker som ikke har et sted hvor Ånden kan være, som mangler følelsesmessig stabilitet og de normene og prinsippene vi har snakket om, opplever mange av de samme problemene som fysisk

hjemløse, som fortvilelse, stoffmisbruk og umoral. Vi har muligheten, som mødre og fedre som samarbeider, til å skape gode vekstvilkår og skape et hjem. Hjemmet er ikke bare et sted, men en følelse og en ånd.

Eldste Oaks

Jeg er glad du snakker om hjemkunnskap, for dette er noe som nedvurderes av noen. Men vi må kanskje definere det. Hjemkunnskap handler ikke bare om å bake brød eller gjøre rent. Det er snakk om å skape de rammevilkårene som trengs for å oppfostre våre barn til evig liv, og dette er vårt ansvar som foreldre. Og dette er like mye fedrenes som mødrenes ansvar.

Søster Lant

Hjemmet må være et trygt sted hvor alle familiens medlemmer kan komme og vite at de er elsket og trygge fra det som hører verden til og at de blir akseptert.

Eldste Oaks

Det finnes sikkert mange husholdningsoppgaver som kan delegeres, men det finnes ingen oppgaver i forbindelse med å skape et hjem som kan delegeres. Vi delegerer ikke det å lede en familiens hjemmeaften. Vi delegerer ikke familiebønn. Vi delegerer ikke en mors eller fars kjærlighet til barna eller tiden på tomannshånd som er så viktig for vekst. Vi skulle skille mellom husarbeid og det å skape et hjem.

Søster Lant

Vi kan ikke delegere disse ansvarsoppgavene, men vi kan dele dem.

Eldste Oaks

Ja, det kan vi.

Eldste Holland

Det som slo meg da eldste Oaks sa at man ikke kan delegere, er at man ikke kan delegere det til samfunnet, til det offentlige.

Eldste Oaks

Ikke engang til Kirken.

Eldste Holland

Eller til Kirken. Det er poenget mitt. La oss snakke om det. La oss komme inn på hvordan Kirken kan hjelpe og velsigne familien. Det finnes visse ting som ganske enkelt ikke kan eller bør gjøres av Kirken – eller noen annen – når det egentlig er en familiesak.

Planlegging av aktiviteter

Eldste Holland

Hvilke råd har vi til Kirkens ledere om å balansere hjelp til familier og planlegging av aktiviteter og arrangementer? Tid er en problemstilling i Kirkens menigheter og staver.

Eldste Oaks, hva har du å si om planlegging?

Eldste Oaks

La meg snakke til biskoper og stavsprezidenter, dere som presiderer over menighetsråd og stavsråd. La oss ta hensyn til foreldretid når vi legger

planer, og ikke bare presse alle mulige møter og aktiviteter inn på kalenderen uten hensyn til hva dette gjør med familiene.

Eldste Holland

Vi ønsker å velsigne enkeltpersoner, men vi må også beskytte familien som enhet.

Søster Beck

For mange år siden laget jeg meg en liten regel som jeg tror alle kan leve etter. En god grunn til å ha en menighets- eller stavsaktivitet er at vi trenger den, og den vil styrke våre familier og enkeltpersoner. En dårlig grunn til å ha en aktivitet er at det er en tradisjon eller at det er en bestemt høytid. Når vi snakker om evangelie-mønstre, kjenner vi behovene. La oss planlegge aktiviteter rundt disse behovene, og selv om en aktivitet var storartet i fjor, betyr det ikke at vi må gjøre den til en tradisjon.

Eldste Oaks

Det er best når Kirkens aktivitetskalender tar hensyn til familien, slik at byrden på ukekvelder og helger ikke er for stor og fjerner alle muligheter for en familie til å være sammen.

Hvis vi stiller mer tid til rådighet for familien, må foreldrene sørge for at det ikke bare fører til mer TV-titting, individuelle idrettsaktiviteter eller større deltakelse i mange gode samfunnsaktiviteter. Vi ønsker ikke å ofre Kirken til fordel for andre konkurrerende aktiviteter. Vi ønsker

Når et menighetsråd eller et presidentskap møtes skulle de tenke over, «Hvordan kan vi støtte familien?»

disiplin når det gjelder møter og aktiviteter til fordel for familien. Familien må så fylle dette vakuumet istedenfor å innby andre til å fylle det.

Søster Lant

Dette legger ansvaret på familien igjen, ikke sant?

Eldste Oaks

Jo, det gjør det.

Menighets- og familieråd

Søster Beck

Når et menighetsråd eller et presidentskap møtes, diskuterer de ofte: «Hvordan kan vi få folk til å støtte organisasjonen vår?» eller «Det var mange til stede, vi fikk mye støtte.» Det er egentlig å snu ting på hodet. Når et menighetsråd eller et presidentskap møtes, skulle de begynne med å si: «Hvordan kan vi støtte familien?» Da vil ting blir gjort for å støtte

familien og ikke omvendt. Jeg tror vi alle kan ha behov for å snu på denne linsen.

Eldste Oaks

Og dette er et glimrende tema for menighetsråd, hvor en gruppe som ligner den vi har her i dag, kommer sammen og alle har sitt eget perspektiv. Biskopen tar beslutningene, men han mottar innspill fra alle og prøver å legge opp et aktivitetsnivå og justere kalenderen i henhold til disse prinsippene.

Eldste Holland

Det kan være hensiktsmessig, midt i denne diskusjonen, å stoppe opp og si at selv om vi ikke nødvendigvis hadde tenkt å gjøre det, lager vi her en modell for det vi ønsker skal skje blant Kirkens menn og kvinner.

Eldste Oaks

I alle kulturer.

Eldste Holland

I alle kulturer. Det er dette menighetsråd skulle snakke om. Det er dette menn og hustruer skulle snakke om. Vi viser respekt, vi er interessert, vi utveksler ideer, vi deler. Dette vil stride mot noen mennesker og kulturers tradisjoner, historie og stil. Men evangeliets kultur må alltid vinne frem. Hvis det ikke er tradisjon å lytte til søstrene eller vise dem den samme respekt som disse søstrene har vist prestedømmet, håper vi dette vil formidle til Kirken behovet for å høre på hverandre, elske hverandre, snakke sammen, ta vare på de beste ideene, be om veiledning, og få bedre familier og en bedre kirke som resultat. Dette skulle ikke være det minste av det vi formidler i vår sending her i kveld.

Samsvar mellom behov og ressurser

Eldste Oaks

Eldste L. Tom Perry ga oss et storartet prinsipp under det verdensomspennende opplæringsmøtet for ledere i januar 2003. Jeg vil lese noe av det han sa, bare for å understreke det på nytt. Det er viktigere i dag enn for fem år siden, da han uttalte det for første gang. Han sa:

«Hemmeligheten bak å bygge opp en gren, et distrikt, en menighet eller en stav, er å kjenne dine medlemmer, deres evner, deres behov, og å bygge ditt program ut fra det tilgjengelige lederskap og medlemmenes behov...

«I alt dere gjør må dere huske at større ikke nødvendigvis er bedre. Voks bare så raskt som enhetens størrelse og modenhet tillater. Bevar dine medlemmers styrke.»⁷

Det er et frigjørende prinsipp.

Søster Lant

Det er det. La oss snakke om en leder av en hjelpeorganisasjon, en Primær-leder i en menighet. Ofte når man kaller en Primær-leder, ser hun på Primærs program og tenker: «Hvordan skal jeg få gjort alt dette?» Så jobber hun med alle disse tingene, og så tenker hun på hva mer hun kan gjøre.

Vi må sette familien i fokus i alt vi er kalt til å gjøre, for vi behøver ikke å gjøre mer. Iblant kan vi ta programmet, se på behovene og gjøre mindre.

Eldste Holland

Eldste Scott har sagt at noen ganger innebærer det å foredle vårt kall å gjøre mindre, ikke mer.⁸ Man har kanskje konsentrert seg mer om det og utøvd bedre dømmekraft. Man har forbedret kvaliteten, men kvantiteten kan være mindre, ikke større. Dette er en frigjørende tanke – ikke å unndra seg noe, men å se på det store bildet, herunder familien, og iblant gjøre mindre.

Søster Lant

Ofte er disse lederne så dyktige og har så stor kapasitet at de blir litt revet med. Vi må være forsiktede så vi ikke

faller i den fellen. Vi må fokusere på menneskene, ikke programmet.

Visdom og god dømmekraft

Søster Tanner

Jeg setter pris på prestedømsledere som ser på familienes omstendigheter før de gir kall. Jeg vet at kall er inspirert, men de krever også visdom og dømmekraft fra prestedømslederens side.

Eldste Oaks

Enheter med et begrenset antall medlemmer, mangler arbeidere, og de skulle være svært forsiktige så de ikke bare fyller kallene ved å bruke de samme 10 medlemmene og gi dem 4-5 forskjellige kall. Det er ikke slik man oppnår en sterk familie. Det er ikke slik man oppnår en sterk menighet. En inspirert prestedømsleder skulle ha som utgangspunkt at travle foreldre ikke skulle ha flere kall.

Programmet må kanskje reduseres for å rette seg etter det prinsipp Eldste Perry forklarte på det verdensomspennende opplæringsmøtet i 2003.

Eldste Holland

Vi er alle klar over at offer fremdeles er et prinsipp i Jesu Kristi evangelium. Vi ofrer for hverandre på tvers av familiebånd. Strekker man dette veldig langt, er man ute på grens-, menighets- eller stavsnivå. Vi har alle blitt kalt til å gjøre ting som har utfordret oss, og vi har måttet foreta noen vurderinger om hva vi kan gjøre for å

beskytte familien og hva vi kan gjøre for å beskytte Kirken. «Hvordan sørger vi for at Kirken blomstrer så vel som familien?»

Vi må ha visdom og dømmekraft til å klare begge deler. Det er bare det at vi ikke kan gjøre alt på en gang, og iblant behøver vi heller ikke gjøre alt vi har gjort før. Men vi vil bli velsignet så vi kan gjøre det som er grunnleggende nødvendig.

Søster Beck

Jeg husker da eldste Ballard på utmerket vis rådet oss til å være kloke. «Vær kloke,» sa han, «når dere velger disse tingene.»⁹ Offer er en viktig del av evangeliet. Noe av det som ga meg et vitnesbyrd og fikk meg til å si: «Dette er en storartet kirke,» var at jeg så mine foreldre tjene og streve og lære i sine kall. Dette lærte meg visse ting. Jeg har også strevd og kommet nærmere Herren gjennom min egen tjeneste. Jeg vil aldri si at det er enten familien eller tjeneste. Det må være en kombinasjon av det vi gjør for å bygge opp Herrens rike og det vi gjør for å bygge opp en familie. De går hånd i hånd. Det ene utelukker ikke det andre.

Sabbatens glede

Eldste Holland

Jeg håper vi alle vil gjøre alt som står i vår makt for å gjenfinne gleden med sabbaten. Jeg vet ikke om noe annet som vil styrke familien mer i Kirken enn å nyte søndagen fullt ut.

Og vi nyter den virkelig. Jeg nyter den. Uansett hvor travelt jeg har det, lever jeg for søndagen. Skriftene, helt fra Det gamle testamente og til Lære og pakter, snakker om gleden ved sabbaten og gleden ved å tilbe. Vi kan helt klart bli bedre til å ha en sabbat sammen. Vi må i visse tilfeller lette på oppgavene, slik at et like viktig aspekt av å etterleve evangeliet kan finne sted i hjemmet.

Søster Beck

Du snakker også om hvordan vi kan forbedre opplevelsen av sabbatsdagen. Ofte kan travelheten og oppgavene vi utfører på sabbaten for å ivareta Kirkens arbeid, føre oss bort fra den virkelige grunnen til at vi går i kirken. Vi gjør det for å fornye pakter. Hvis familier ville forberede seg for dette og fokusere på dette i sin sabbatsopplevelse, ville vi ha gjort mye for å velsigne våre familier. Vi går dit for å ta del i nadverden. Alt annet er bare tilføyelser til dette. Dette er hovedgrunnen til at vi går i kirken.

Iblant har vi det så travelt at barna ikke får med seg dette budskapet. Det skulle være det første vi lærer dem.

«Kom og spis»

Eldste Holland

Når det er snakk om å skape et hjem, håper jeg at vi igjen kan sette oss rundt et felles middagsbord som familie. Nesten enhver sosiolog, selv om de ikke har tilknytning til Kirken, ville sagt, og de sier også, at kanskje

ingenting annet bidrar så mye til samholdet i familien som å spise faste måltider sammen.

Søster Beck

Et av mine yndlingseksempler i Skriftene finnes i siste kapittel av Johannes' evangelium, hvor Frelseren samlet sine disipler ved Gennesaretsjøen. Han hadde et bål og litt fisk, og han sa: «Kom og få dere morgenmat.» Dette beskriver aldri så lite forberedelse. Man kan si at dette beskriver et familiemåltid. Han inviterte dem til et måltid, ikke bare til en matbit i all hast, men til et måltid. Og så står det i Skriftene: «Da de hadde spist,» begynte han å undervise dem på storartet vis om å fø hans får

Kanskje ingenting annet bidrar så mye til samholdet i familien gjennom uken som å spise faste måltider sammen.

(se Johannes 21:9-15). Det er noe med det å spise og slappe av sammen. Hvordan ville hans undervisning ha blitt om han ikke hadde forberedt undervisningsstedet?

Han skapte rammen for undervisningen, og det var et måltid. Jeg tror ikke det var tilfeldig.

Hold fast i læren

Eldste Oaks

I alt vi har snakket om er det avgjørende for oss å unngå verdens modeller for barneoppdragelse og ekteskap og alt som er av evig betydning. Jeg tenker på de råd apostelen Paulus ga til korinterne. Dette står i 2. Korinterbrev, kapittel 6. Han talte til dem som hadde

evangeliet, og han sa: «Dra ikke i fremmed åk med vantro! For hva delaktighet har rettferd med urett?» (2. Korinterbrev 6:14). Han forteller oss at vi ikke har råd til å stå side om side i felles åk med verden når vi skal ta disse grunnleggende, evige avgjørelsene.

Eldste Holland

Hvis vi holder fast ved Kirkens lære – den plan og de råd vår himmelske Fader ga oss før vi kom hit – hvis vi kan holde fast ved læren, vil vi få svar på våre bønner og bygge vår grunnvoll på sanne prinsipper.

Jeg har ofte tenkt på, og jeg har sagt til mine egne barn, at de foreldrene som holdt det gående forbi Chimney Rock og Martin's Cove (og i noen tilfeller ikke kom lenger enn det), og de små gravene som er spredt over hele denne Kirkens historiske landskap – ikke gjorde det for et program eller en sosial aktivitet. De gjorde det fordi de hadde troen på Jesu Kristi evangelium i sin sjel og i sin benmarg. Bare på denne måten kunne mødrene begrave sine små og si: «Det lovede land er der ute et sted. Vi skal komme oss til dalen.»

De kunne si dette på grunn av pakter, lære, tro, åpenbaring og Ånden. Hvis vi kan ha dette i våre familier og i Kirken, vil kanskje mange andre ting begynne å ta hånd om seg selv. Kanskje mange mindre nødvendige ting rett og slett vil falle av lasset. Håndkjerrene hadde begrenset med

plass. Akkurat slik våre forfedre måtte velge hva de ville ha med seg, må kanskje vi i det 21. århundre bli nødt til å avgjøre: «Hva kan vi ha med på denne håndkjerren?» Det er kjernen i vår sjel og marginen i våre ben. Vi vil velsigne både familien og Kirken om vi kan holde fast ved åpenbaringene.

Eldste Oaks

Eldste Holland, jeg tror det passer bra å runde av med dette.

Eldste Holland

Eldste Oaks, søster Beck, søster Lant, søster Tanner, på vegne av hele Kirken, takk skal dere ha. Takk for deres tid, deres kjærlighet, deres tjeneste, deres offer og den overbevisning dere har i deres sjel om familieliv og kjærlighet i Jesu Kristi evangelium. Takk. Og, brødre og søstre, vi takker dere alle.

NOTER

1. «Familien – En erklæring til verden», *Lys over Norge*, okt. 1998, 24.
2. Gordon B. Hinckley, *Liabona*, mai 2003, s. 58.
3. Se «Thurber», *Life*, 14. mars 1960, 108.
4. John Milton, *Det tapte paradiset*, bok 8, linje 601-2.
5. M. Russell Ballard: «Great Shall Be the Peace of Thy Children», *Ensign*, april 1994, 60.
6. Se Pearl S. Buck: «At Home in the World», *Marriage and Family Living*, feb. 1942, 2.
7. L. Tom Perry: «Basic Unit Program», *First Worldwide Leadership Training Meeting*, 9. jan., 2003, 9. (Eldste L. Tom Perrys tale ved overføringen av det første verdensomspennende opplæringsmøte for ledere.)
8. Se Richard G. Scott: «Hjelpeorganisasjonenes doktrinære grunnlag», *Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere*, 7. jan. 2004, 7-8.
9. Se M. Russell Ballard: «Vær kloke», *Liabona*, nov. 2006, 17.

En tilflukt fra verden

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

President for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

Himmelen kan komme inn i vårt hjem

Mine brødre og søstre, det er med ydmykhet jeg avslutter dette inspirerende møtet. Vi har konsentrert oss om hjemmet og familien og har blitt minnet om at «hjemmet er grunnlaget for et rettskaffent liv, og intet annet kan ta dets plass eller utføre dets viktige funksjoner».¹

Som vi vet, finnes familier i mange forskjellige varianter. Noen omfatter

far, mor, brødre og søstre, mens andre kanskje bare består av én forelder og barn. Atter andre består kanskje bare av én person.

Uansett hvordan vår familie ser ut, hvis vi følger de retningslinjer som er gitt oss under dette møtet, vil vi komme nærmere Herren og få en større del av himmelen inn i vårt hjem.

Da Jesus vandret på støvete veier i byer og landsbyer som vi nå med ærbødighet kaller Det hellige land og underviste sine disipler ved den vakre Galileasjøen, talte han ofte i lignelser, i et språk som folk kunne forstå. Han snakket titt og ofte om å bygge hus og overførte dette på dem som lyttet til ham.

Han erklærte: «Ikke noe hjem som ligger i strid med seg selv, vil bli stående» (Matteus 12:25). Senere advarte han: «Se, mitt hus er et ordens hus ... og ikke et forvirringens hus» (L&P 132:8).

Verden bærer stadig mer preg av kaos og forvirring. Vi omgis av budskap som motstrider alt vi holder kjært og lokker oss til å vende oss bort fra det som er «dydig, skjønt, prisverdig og godt» (13. trosartikkel) og godta den tankegang som ofte råder utenfor Jesu Kristi evangelium. Men når våre familier er ett i hensikt og det råder en atmosfære av fred og kjærlighet, blir hjemmet en tilflukt fra verden.

Når vi er slitne, syke eller motløse, er det så godt å kunne komme hjem. Vi er velsignet med å tilhøre og ha en plass i familiekretsen.

Til tider kan kanskje familien og de kjente omgivelsene kjede og irritere oss. Det kan virke alt annet enn glamorøst og til tider ganske ensformig, og andre steder kan noen ganger virke mer forlokkende. Men når vi har opplevd mye, reist rundt i verden og sett hvor flyktig og iblant overfladisk mye av verden er, vokser vår takknemlighet for privilegiet å kunne tilhøre noe som vi kan stole på – hjemmet og familien og våre nærastes lojalitet. Vi lærer hva det vil si å være knyttet til hverandre av plikt, av respekt og av tilhørighet. Vi lærer at ingenting fullt ut kan erstatte de velsignede forhold som familieliv kan innebære.

Alle husker vi vårt barndomshjem. De fleste av oss tenker ikke over om huset var stort eller lite, om nabolaget

Når vi ber sammen med familien hver dag, vil vi bidra til å sørge for den beskyttelse som vi alle så sårt trenger i dagens samfunn.

var fasjonabelt eller fattigslig. Isteden gleder vi oss over de opplevelsene vi hadde som familie.

Da Margaret Thatcher var Storbritannias statsminister, ga hun uttrykk for denne dypsindige filosofi: «Familien er samfunnets byggekloss. Den er en barnehage, en skole, et sykehus, et fritidssenter og et sted for tilflukt og hvile. Den omfatter hele samfunnet. Den former våre trosoppfatninger og legger grunnlaget for resten av vårt liv.»²

La meg gi dere tre retningslinjer som vil bidra til at vårt hjem er et lykkelig tilfluktssted.

Et mønster for bønn

La oss først etablere et mønster for bønn.

Er ikke vi som et folk takknemlige for at familiebønn ikke er en praksis som har gått ut på dato hos oss? Det finnes ikke noe vakrere syn i hele verden enn en familie som ber sammen. Herren selv påla oss å holde familiebønn da han sa: «Be til Faderen i deres familier, alltid i mitt navn, så deres hustru og deres barn kan bli velsignet» (3. Nephi 18:21).

Hvis vi ber sammen med familien hver dag, vil vi bidra til å sørge for den beskyttelse som vi alle så sårt trenger i dagens samfunn.

Et bibliotek for lærdom

For det annet, måtte vårt hjem være et bibliotek for lærdom.

En viktig del av vår lærdom vil komme fra gode bøker. Å lese er en av

livets sanne gleder. I massekulturens tidsalder, når så mye av det vi opplever er forkortet, tilpasset, forkvaklet, maltraktert og utkokt, er det beroligende og inspirerende for vårt sinn å sette oss ned med en god bok.

James A. Michener, en kjent forfatter, sier: «En nasjon blir det dens innbyggere leser i sin ungdom. Dens idealer blir formet da, og dens mål i stor grad fastslått.»

Herren sa: «Søk visdoms ord fra de beste bøker, søk lærdom ved studium og også ved tro» (L&p 88:118).

Standardverkene utgjør naturligvis det ypperste bibliotek for lærdom som jeg snakker om. La oss lese ofte i dem, både hver for oss og som familie, så vi kan bli opplyst og oppbygget og komme nærmere Herren.

En kjærlighetsarv

For det tredje, måtte vi nyte en kjærlighetsarv.

Tilsynelatende små lærdommer om kjærlighet absorberes av barn mens de i stillhet iakttar sine foreldre. La oss sørge for at vårt eksempel er verdt å etterligne. Når vårt hjem viderefører en arv av kjærlighet, vil vi ikke få Jakobs irrettesettelse som er nedtegnet i Mormons bok: «Dere har knust deres ømme hustruers hjerter og mistet deres barns tillit på grunn av det dårlige eksempel dere har vært for dem, og deres hjertesukk stiger opp til Gud mot dere» (Jakob 2:35).

Måtte heller vår familie og vårt hjem være fylt med kjærlighet – kjærlighet til hverandre, kjærlighet til evangeliet, kjærlighet til våre medmennesker og kjærlighet til vår Frelser. Da vil himmelen komme litt nærmere her på jorden.

Måtte vi gjøre vårt hjem til et tilfluktssted hvor våre familiemedlemmer alltid vil ønske å komme tilbake.

Hjemlengsel

Noen av dere husker kanskje historien om en liten gutt som ble bortført fra sine foreldre og sitt hjem og brakt til en landsby langt borte. Under disse forholdene vokste den lille gutten opp og ble en ung mann, uten kunnskap om sine virkelige foreldre eller sitt hjem. Under oppveksten kom det en lengsel i ham etter å vende tilbake til foreldrene og hjemmet.

Men hvor var hjemme? Hvor kunne han finne mor og far? Å, om han bare kunne huske navnene deres, så ville oppgaven vært mindre håpløs. Han forsøkte fortvilet å huske om så bare et glimt av barndommen.

En dag, som i et glimt av inspirasjon, husket han lyden av en klokke som ringte fra tårnet på landsbyens kirke hver sabbatsmorgen. Den unge mannen vandret fra landsby til landsby, alltid lyttende etter den velkjente klokkeklangen. Noen klokker lignet, andre var ganske forskjellige fra den klangen han husket.

Langt om lenge sto den slitne unge mannen en søndag morgen foran en kirke i en typisk landsby. Han lyttet nøye da klokken begynte å ringe. Lyden var kjent, ulik alle andre han hadde hørt, bortsett fra den klangen han hadde i erindringen fra barndommen. Ja, det var den samme klokken. Klangen var slik han husket. Han fikk tårer i øynene, og han jublet innvendig. Han var overveldet av takknemlighet. Den unge mannen falt på kne, så opp på kirketårnet som raget mot himmelen, og hvisket en takknemlig bønn: «Takk, Gud. Jeg er hjemme.»

Jeg elsker teksten i denne salmen:
O kjære hjem, hvor enn jeg ferdes,
i fremmede land, på fjerne hav,
mens tiden rinner jeg savner sårt
og lengter så inderlig dit.
Hvor vakker naturen enn er,
og venner er gode og sanne,
om livet gir sang og glede,
mitt hjerte lengter til deg.³

Måtte vi alltid anstrenge oss for å gjøre vårt hjem til et tilfluktssted preget av kjærlighet, fred og lykke, hvor Herrens ånd vil ønske å være. Det er min bønn for oss alle, i Jesu Kristi navn. Amen.

NOTER

1. David O. McKay, i *Family Home Evening Manual* (1965), iii.
2. I Nicholas Wood: «Thatcher Champions the Family», *The Times*, 26. mai 1988, 24.
3. «O Home Beloved», *Hymns*, nr. 337.

FAMILIEN

EN ERKLÆRING TIL VERDEN

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP OG DE TOLV APOSTLERS RÅD
I JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE

VI, DET FØRSTE PRESIDENTSKAP og De tolv apostlers råd i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, erklærer høytidelig at ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud, og at familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid.

ALLE MENNESKER – menn og kvinner – er skapt i Guds bilde. Hver især er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har som sådan en guddommelig natur og et guddommelig potensial. Kjønn er en grunnleggende del av enkeltmenneskets førjordske, jordiske og evige identitet og hensikt.

I DEN FØRJORDISKE TILVÆRELSE kjente og tilba Guds åndelige sønner og døtre ham som sin evige Fader og aksepterte hans plan hvorved hans barn kunne få et fysisk legeme og høste jordisk erfaring for å utvikle seg mot fullkommenhet og til sist virkeliggjøre sitt guddommelige potensial som arvinger til evig liv. Den guddommelige plan for lykke muliggjør en fortsettelse av familieforholdet på den andre siden av graven. Hellige ordinanser og pakter som er tilgjengelige i hellige templer, gjør det mulig for enkeltmennesker å vende tilbake til Guds nærhet og for familier å bli evig forenet.

DEN FØRSTE BEFALING Gud ga til Adam og Eva, gjaldt deres mulighet, som mann og hustru, til å bli foreldre. Vi erklærer at Guds befaling til sine barn om å bli mange og fylle jorden fortsatt står ved makt. Vi erklærer videre at Gud har befalt at formeringsevnenes hellige kraft utelukkende skal brukes mellom en mann og en kvinne som er lovlig viet som ektemann og hustru.

VI ERKLÆRER at den måte hvorved jordisk liv blir skapt, er guddommelig forordnet. Vi stadfester livets hellighet og dets betydning i Guds evige plan.

MANN OG HUSTRU har et høytidelig ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn. «Barn er en gave fra Herren» (Salme 127:3). Foreldre har

en hellig plikt til å oppdra sine barn i kjærlighet og rettferdighet, til å dekke deres fysiske og åndelige behov, til å lære dem å elske og tjene hverandre, til å overholde Guds bud og å være lovlydige borgere hvor de enn bor. Ektemenn og hustruer – mødre og fedre – vil bli holdt ansvarlige for Gud når det gjelder å oppfylle disse forpliktelsene.

FAMILIEN er forordnet av Gud. Ekteskap mellom mann og kvinne er helt avgjørende for hans evige plan. Barn har rett til å bli født innenfor ekteskapets bånd og til å bli oppdratt av en far og en mor som hedrer ekteskapsloftene med fullstendig troskap. Lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger. Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter. Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn. I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere. Uførhet, død eller andre forhold kan nødvendiggjøre individuell tilpasning. Andre slektninger skulle gi sin støtte når det er behov for det.

VI ADVARER og sier at den som bryter sin kyskhetspakt, mishandler sin ektefelle eller sine barn, eller unnlater å oppfylle sine familieforpliktelser, en dag vil stå til ansvar overfor Gud. Videre advarer vi og sier at oppløsningen av familien vil påføre enkeltmennesker, lokalsamfunn og nasjoner de ulykker som er forutsagt av profeter i oldtiden og i nyere tid.

VI BER INNTRENGENDE ansvarsbevisste borgere og myndigheter overalt om å fremme tiltak for å bevare og styrke familien som samfunnets grunnleggende enhet.

Denne erklæringen ble lest av president Gordon B. Hinckley som en del av hans budskap på Hjelpeforeningens hovedmøte 23. september 1995 i Salt Lake City, Utah.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELDIGE

